

Prima

IMPULS
Rádiáčko

abc

CS

CinémaArt

Noc v muzeu: Tajemství hrobky

Presskit k filmu

Připravte se na nejdivočejší a nejobrodrůžnější *Noc v muzeu* všech dob. Larry Daley (Ben Stiller) se tentokrát vydá na cestu kolem světa a společně s oblíbenými i novými postavami se pustí do epického úkolu na záchranu neuvěřitelného kouzla, které by se mohlo navždy ztratit.

Představte si, že můžete vstoupit do nejkrásnějších muzeí světa, kde zázraky a historie ožívají. To se stalo výchozím principem všech dílů série *Noc v muzeu*, která zaujala diváky po celém světě a utržila přes jednu miliardu dolarů. Nyní se její třetí pokračování, se všemi milovanými postavami, přenesse do Evropy, kde zažijí zatím jejich největší dobrodružství.

Ben Stiller si jako Larry Daley zopakoval svou roli nočního hlídače v muzeu a Shawn Levy se opět chopil kormidla jako producent a režisér.

Když se oživé exponáty v Americkém přírodovědném muzeu v New Yorku začnou chovat podivně, Larry (nově povýšený ředitel nočního muzejního provozu) musí zjistit proč. Magická zlatá deska, díky které každou noc muzejní exponáty ožívají, začne korodovat a kouzlo se pomalu, ale neúprosně vytrácí. Odpověď na to, jak ji obnovit, se skrývá v Britském muzeu v Londýně. Larry by pro záchranu muzea udělal cokoliv, a tak se vydá spolu se svým synem Nickem a s muzejními exponáty na cestu z New Yorku do Londýna, aby zde tajemství zlaté desky rozluštili.

Noc v muzeu a *Noc v muzeu 2* se staly celosvětovými hity. Trvalo ale nějakou dobu, než si Shawn Levy a Ben Stiller byli jistí, že by měla vzniknout i *Noc třetí*. „Ben a já jsme hledali určující princip – důvod pro třetí film,“ říká Levy. „Jen tehdy, když jsme přišli s myšlenkou možné zkázy zlaté desky, jsme měli pocit, že jsme konečně objevili základní téma a motiv pro postavy i pro nás. V novém filmu se nejen ocitáme v novém muzeu, ale bojujeme za záchranu samotného kouzla.“

Když Levy dokončil práci na filmovém příběhu, nemohl se dočkat návratu do neuvěřitelného světa, jehož byl hlavním architektem. „Na tomto úžasném „co kdyby“, které v těchto filmech ožívá, něco je,“ říká. „Nový snímek v sobě také skrývá spoustu humoru a dojemnosti, které jsou neodolatelné a podmanivé. Jsme si velmi dobře vědomi privilegia vytvářet tyto světy a dobrodružství.“

Levy úzce spolupracoval se scénáristy Davidem Guionem a Michaellem Handelmanem, aby společně scénář doladili. Guion říká: „Shawn je neuvěřitelně nadšený chlapík s ostrým pohledem na to, co funguje a co ne. A když to funguje, směje se, skáče do výšky. Chová se jako daná postava.“ Handelman dodává: „Shawn je nejúžasnější spolupracovník. Jakmile ho popadne nějaká myšlenka, vyskočí ze židle. Je neuvěřitelně nadaný, nekonečná studnice nápadů.“

Guion vzpomíná, jak jim Levy kladl na srdce: „Chceme, aby to bylo vyvrcholení témat dvou dřívějších filmů. Chceme, aby to bylo o loučení a o tom, jít dál svou cestou. Larryho syn, Nick (Skyler Gisondo) dospívá a touží po svobodě a Larry ho musí nechat jít. Snažili jsme se, aby se toto téma odráželo v celém filmu.“

Dynamika mezi otcem a synem je klíčovým elementem, který se objeví i v případě dalších postav jako jsou: Ahkmenrah (Rami Malek) a jeho vztah s otcem (Ben Kingsley); Nick a jeho pouto s Lancelotem (Dan Stevens); a Teddy (Robin Williams), který je otcovskou figurou pro Larryho. Dokonce i nová postava, Laaa, říká Larrymu „táto“.

Levy označuje vztah Nicka a Larryho jako „rezonující“ a dynamický. „I první *Noc v muzeu* byla filmem otce a syna a jedno velkolepé dobrodružství. Je naším cílem se k tématu otce a syna vrátit, a je to bezesporu největší podívaná, jakou jsme kdy vytvořili. Tento film je o obtížnosti přijímání změn a o tom, dát svobodu těm, které milujeme. Takže v případě Larryho se to týká jeho dospívajícího syna, který se chystá odejít na vysokou školu nebo do světa; zároveň to platí i pro muzejní exponáty, které jsou v ohrožení, mohou ztratit své magické kouzlo; a možná to platí i pro práci, která po všechny ty roky Larry Daleyho charakterizovala. V tomto filmu se objevuje tematická jednota a tento koncept se odehrává prostřednictvím různých situací.“

Ben Stiller vzpomíná na svou reakci, když si přečetl scénář prvního filmu *Noc v muzeu*. „Udělal to na mě dojem, protože se to líbilo tomu malému klukovi ve mně,“ vysvětluje. „Co se děje v noci, když je muzeum zavřené? Co by se stalo, kdyby uvnitř všechno ožilo? Připadalo mi, že odpovědi na tyto otázky by byly skvělým filmem.“ Pokud jde o rozhodnutí natočit třetí díl, říká: „Lidé si

k těmto postavám vytvořili pouto a myšlenka, že všechno může skončit, že zbývá jen omezené množství času, kdy tyto bytosti mohou žít a jak se s tím mají vyrovnat, mi připadala výborná. Takový příběh byste nečekali. Moc se mi ten nápad líbil.“

„Líbí se mi, o čem tyto filmy jsou,“ pokračuje Stiller. „Staly se součástí naší kultury. Měly vliv na to, jak lidé chodí do muzea a vnímají muzejní exponáty. A dnes je opravdu zábavné zajít si do muzea a zjistit, že skutečně mají noční program. Znáám hodně lidí včetně dospělých, kteří mi říkají, „přespal jsem dnes v muzeu s mými dětmi.“ A já říkám: „Skvělé. Ožilo tam něco?“

Pocit úžasu a zábavy se nevyhnul ani samotnému natáčení filmu NOC V MUZEU: TAJEMSTVÍ HROBKY, které se proměnilo v říši divů klasické filmařiny, fantazie a dějepisu. Zaslechli byste tu ty nejpodivnější hlášky, jako například: „S těmi lamami uděláme ještě jedno jetí! “ nebo „Přineste hlavu triceratopse!“ a dokonce „Jedno neandrtálské ucho se uvolnilo!“

Zatímco se první dva filmy odehrávaly v USA, nové dobrodružství zavede náš tým do Spojeného království. „Je zajímavé vydat se mimo území Spojených států,“ říká Levy. „Spojuje je nás to se světem, umožňuje nám to prozkoumat některé zábavné aspekty střetu kultur. Film se jmenuje TAJEMSTVÍ HROBKY. Tajemství se tu jednak vztahuje k otázce, jak desku opravit. Jaké je tajemství, jež se skrývá v Ahkmenrahově hrobce, které může desku i celé muzeum zachránit? Dalším tajemstvím je samozřejmě to, že muzeum každou noc ožívá a v tomto filmu více než v ostatních dvou dílech. Muzejní bytosti se totiž dostanou z muzea ven, do světa.“

Britské muzeum bylo založeno v roce 1753 v Londýně a jako první na světě se stalo veřejnou národní galerií. Dnes muzeum každoročně navštíví přibližně šest milionů lidí, aby si prohlédli sbírky úžasných artefaktů z celého světa, včetně rosettské desky a soch z Parthenónu. Film se v Londýně natáčel po dobu několika dnů, jak v jeho exteriérech, tak i ve Velké dvoraně muzea, která je největším zastřešeným prostorem v Evropě.

BEN STILLER JAKO LARRY DALEY... A LAAB

Levy poznamenává, že srdcem filmové série je Ben Stiller. Ben je nejen neobyčejně nadaný herec, který vždy hledá to nejlepší, ale má ve svém hereckém stylu i zemitost a přirozenost. Ben dal těmto filmům silný tón a identitu.“

Levy a Stiller si novým filmem práci rozhodně neulehčili. Stiller si nejen zopakoval roli Larryho Daleyho, ale také se objeví v roli nové jako Laab, Larryho neandrtálský dvojník. „Laab je nevinnost sama,“ říká Stiller. „Je jako malý kluk, který touží po Larryho pozornosti a lásce, ale na druhou stranu v sobě má hluboce zakořeněného neandrtálce.“

Levy poznamenává, že se „Ben ujal své role s velkou oddaností, stejným způsobem, jako to udělal v nezapomenutelných postavách v *Zoolanderovi*, *Vybíjené*, ve *Starskym a Hutchovi* nebo v *Tropické bouři*. Má tu schopnost zcela se vtělit do postavy. A zároveň je schopen roli postavit mimo sebe a pak do ní vklouznout jako do kostýmu. A to je Laab.“

Stiller vzpomíná: „Když jsme vymysleli postavu Laab, musel jsem se smát, přišlo mi, že by to mohl být ve filmu velmi zábavný element – navíc se mi jeskynní lidé a neandrtálci vždycky zamlouvali a vůbec celý evoluční proces,“ vtipkuje. „Když Shawn tento nápad nadhodil, myslel jsem si, že by to mohlo být opravdu vtipné a zeptal jsem se: „Tak... kdo ho bude hrát?“

PLEJÁDA KOMEDIÁLNÍCH HVĚZD

Milovaný herec a komik Robin Williams, který bohužel na začátku letošního roku zemřel, si ve filmu zopakoval roli Teddyho Roosevelta.

Pro Levyho se stala práce s Williamsem na třech dílech *Noci v muzeu* nezapomenutelným zážitkem. „Byl jsem Robinovým fanouškem ještě dávno předtím, než jsem se stal jeho režisérem a budu jeho fanouškem ještě hodně dlouho. Během tvorby těchto filmů mi bylo ctí, stát se jeho přítelem. Robinovo srdce a humor rozzářily jeho výkon jako Teddy Roosevelta a jako taková, byla tato postava duší této filmové série, za což mu budu navždy vděčný.“

Dlouho předtím, než se Williamsův Teddy Roosevelt stal voskovou sochou v muzeu, stal se nejdříve 26. prezidentem Spojených států. Byl známý pro své rozmanité zájmy a úspěchy a skutečně věřil v obyčejného člověka. V našem filmu je Teddy Larryho dobrým přítelem, často mu poskytuje cenné a někdy i otcovské rady.

„Teddy Roosevelt byl úžasný přírodovědec, botanik, ekolog a lovec,“ poznamenal Williams. „Dokázal ocenit divokou přírodu a cítil, že se v ní člověk dokáže realizovat. Součástí jeho dědictví bylo založení systému Národních parků, pomáhal jeho vzniku a fungování. Byl to opravdu fascinující člověk.“

Ve filmech ze série *Noc v muzeu* je Teddy představen jako skutečný romantik. Mezi Teddym a Sacajaweu (průvodkyní/tlumočnicí Lewise a Clarka) to zajiskří. Teddy o tom vtipkuje „Já jsem z vosku, ona z polyuretanu, ale nějak to funguje.“

Teddyho vztah s Larrym hraje ve filmech ústřední roli. „Mezi Larrym a Teddym funguje jakási dynamika otce a syna a to ve všech filmech,“ dodal Williams. „Teddy bere Larryho jako syna, dává mu rady do života, ale zároveň podotýká ‘Ty mé rady už nepotřebuješ, už jsi dospělý a hodně jsi dokázal.’“ V tomto filmu se objeví citlivé a na druhé straně silné myšlenky o rodičovství.“

Jak pokračuje koroze zlaté desky, její účinek se na muzejních bytostech projevuje stále více. „Měníme se v pouhé voskové figuríny. Jsme více ztuhlí,“ řekl Williams.

Spolu s Williamsem se do tohoto světa vrací i Owen Wilson a Steve Coogan, jako překvapivé duo postaviček amerického kovboje Jedediahy a Romana Centuriona Octavia, oba jsou miniaturami z historických diorám. Jsou to nejmenší postavy s největším přátelstvím. Wilson dodává: „Náš vztah prošel vývojem. Začali jsme tak nějak jako protivníci a vyvinulo se to v týmovou spolupráci. Jsme prakticky postavami z kamarádké komedie, která je součástí veselého rodinného filmu.“

Jejich přátelství je o to překvapivější, protože jejich postavy pocházejí z velmi odlišných kulturních prostředí a epoch. „Jedediah je trochu neomalený,“ říká Wilson, „a to naráží na noblesu, kterou reprezentuje Octavius.“ Obraz

zdvořilosti Octavius je vojenský vůdce ze starověkého Říma. Spolu budou muset čelit zatím největšímu ohrožení, když proletí muzejní ventilací a ocitnou se v diorámě Pompejí, zrovna když se Vesuv chystá vybuchnout.

Vzhledem k tomu, že se svou velikostí natolik liší od ostatních postav filmu, byly jejich scény natočeny separátně bez ostatních herců a z velké části na zeleném pozadí. Coogan vysvětluje: „Shawn nám předem promítl CGI ukázky scén, takže jsme viděli, kam ta daná akce měla směřovat. Anebo nám ukázal záběry, které už byly natočeny s postavami, se kterými jsme měli mít dialog, takže jsme podle toho mohli hrát. Zvyknete si na to a dokážete si představit všechny ty věci kolem sebe. Jako bych se znovu stal dítětem. Přestože se musíme soustředit na práci, můžeme si hrát. A to byla na tomto natáčení vůbec nejlepší věc; je vám dovoleno nedospět.“

Další veterán z muzejní filmové série, držitel Zlatého glóbu® a ceny Emmy®, britský komik a herec, Ricky Gervais se vrací jako McPhee, ředitel muzea a Larryho šéf. Nemotorný, excentrický a blaženě nevědomý McPhee netuší, že muzejní exponáty ožívají díky kouzlu. Navíc se chlubí tím, že má neodolatelný smysl pro humor, ale ve skutečnosti je tomu právě naopak. McPhee si chce připsat Larryho pracovní úspěchy, ale tento plán katastrofálně selže, když se během muzejního gala mají představit všechny „živé“ exponáty. Gervais říká: „McPhee si myslí, že vše přichází k životu díky speciálním efektům. Když se tahle hypotéza nepotvrdí, je šokován a obviňuje Larryho. Ale protože se McPhee na začátku chlubil cizím peřím, je to právě on, kdo dostane padáka.“

Když jsou Larry a jeho parta zahnáni kostrou divokého triceratopse do úzkých v sekci „Historie a mýty středověku“, zasáhne rytíř v zářivém brnění a hravě si to s divokou bestii rozdává. Dan Stevens, který zaujal televizní diváky jako Matthew v oblíbeném britském seriálu *Panství Downton*, ztvárnil Lancelota, ztělesnění příkladu rytířství, chrabrosti a statečnosti. Legendární rytíř kulatého stolu, Lancelot miluje rytířské výpravy, a jakmile pochopí význam zlaté desky, nemůže se dočkat, aby pomohl při zajištění její záchrany – ale je tomu tak doopravdy? Na rozdíl od všech ostatních bytostí z muzea, Lancelot přišel k

životu poprvé a neuvědomuje si, že je součástí výstavy v Britském muzeu - nebo že je mýtem. To představuje pro Larryho a jeho skupinu obrovský problém.

„Lancelot vidí, že Larry a ostatní mají poslání a to on miluje a tak se k nim přidá,“ vysvětluje Stevens. „Lancelot je mužem poslání a zřejmě jich plní tolik, kolik jen zmůže. Je ze staré školy. Z vojenských výprav je zvyklý chovat se hlasitě a drze a myslí si, že velký meč může vyřešit jakýkoliv problém. Je zvyklý zabíjet draky.“

Pro jednu z největších scén museli filmaři během jedné deštivé únorové noci uzavřít londýnské Trafalgarské náměstí. „První natáčecí týden v Londýně přšelo a uprostřed toho všeho jsem v plné zbroji cválal na koni přes Trafalgar,“ říká Stevens. „Jen uzavřít Trafalgarské náměstí byl výkon sám o sobě, ale nechat přes něj uhánět koně, to bylo znepokojující.“

Stevens se řítí přes Trafalgarské náměstí v plné zbroji a oháněl se zešíroka mečem. „Manipulovat s tak velkým mečem je opravdu náročné,“ říká, „ale zábavné, i když mě to později trochu bolelo, zejména v tom brnění! Když jsem si ho poprvé zkusil, splnil se mi sen. Ale po čtyřech měsících natáčení myslím, že jsem o pár centimetrů kratší, než když jsem začínal. Brnění vážilo asi 22 kg a vše se díky tomu stalo asi o 30 procent namáhavější. Byl to tvrdý trénink.“

Další novou tvář ve filmu je Tilly, noční hlídačka v Britském muzeu. Tilly sedí před muzeem v malé strážní budce, většinu času protелефonuje a občas si dá šlofíka. Touží po společnosti a přála by si, aby byla ozbrojena skutečně zastrašující zbraní než jen pouhým kladivem. Během noci, kdy Larry a Laaa navštíví Britské muzeum, Tilly zažije dobrodružství, o jakém se jí ani nesnilo, stejně jako o překvapivé romantické zápletky. Australská komediální herečka Rebel Wilsonová (proslavila se ve filmech *Ženy sobě* a *Ladíme*) se přidá k muzejnímu ansámblu jako nezkrotná Tilly.

Wilsonová říká: „Tilly sedí v hlídacích budce již tři roky a její bránou moc návštěvníků neprojde. Ale tato jedinečná noc se stane akční i pro ni. Když Tilly uvidí Larryho, pomyslí si, ‘Oh, můj bože, další člen ochranky!’ A chce s ním prohodit pár slov. A když vycítí, že ji podvedl, vezme na něj kladivo.“

Levy říká: „Rebel je jednou z nejtípnějších hereček současnosti. Viděla příležitost přijít a prostě to rozbalit. Zahraje si i v překvapující romantické zápletce, tak jsme ji předtím ještě neviděli, a že to je to dost neobvyklý románek. Ale ve své podivnosti o nic méně přesvědčivý.“

Držitel Oscara, Ben Kingsley se objeví v roli faraóna Merenkahre, Ahkmenrahova otce. Merenkahre nechal vyrobit zlatou desku, aby udržel svou rodinu navždy spolu, ale když americko-britská archeologická expedice v Egyptě ve 30. letech jeho hrobku objevila, Merenkahre a jeho manželka byli odesláni do Britského muzea, zatímco Ahkmenrah skončil v New Yorku. Merenkahre si vzal své tajemství do hrobu a držel je celých 4000 let. Jen jeho vědomost může zlatou desku zachránit, potažmo udržet při životě i muzejní bytosti.

„Vzhledem k tomu, že tento film je o cestě za Merenkahrem a za odhalením tajemství hrobky, věděli jsme, že musí být impozantní s mimořádně působivým vystupováním,“ říká Levy. „Ben Kingsley to všechno splňuje.“

Kingsley si práci s Levym a s Benem Stillerem užil. „Většina herců, kteří se proslavili svými komediálními schopnostmi, jsou obvykle vynikajícími herci,“ vysvětluje uznávaný herec. „Pokud dokážete dělat komedii, můžete dělat cokoli a já jsem si práci s Benem opravdu užil. Je velkorysý, výborný v hlavní roli a domnívám se, že o důvěře v tuto filmovou sérii svědčí fakt: pokud jste na scéně nový, jste vítán s vlídností. Bylo to velmi veselé a živé natáčení. Ale nikdy nesklouzlo do stádia, kdy jste spokojeni sami se sebou, protože v komedii sami se sebou spokojení být nesmíte.“

Pro Larryho je jedna věc vypořádat se se starověkým faraonem. Ale něco úplně jiného je dohadovat se s jeho dospívajícím synem. Sedmnáctiletý středoškolák Nick Daley v podání Skylera Gisonda má s Larrym spory. Zatímco jeho otec chce, aby šel na vysokou školu, Nick chce, aby mohl být sám sebou a jít si za svým snem - stát se diskžokejem na vzdálených a exotických místech. Larry si chce svého syna, kterého miluje, udržet nablízku a těší se na jejich společné dobrodružství v Londýně jako na příležitost jak utužit jejich pouto, ale Nick by byl raději někde jinde.

Gisondo říká: „Na začátku filmu jsou Nick a Larry ve stejné situaci, v jaké

se ocitá většina středoškoláků a jejich rodičů, což není zrovna úžasné místo. Larry chce po Nickovi moc, když ho žádá, aby šel studovat na New York University a byl v životě úspěšný. Nick si chce dát od školy pauzu, aby si splnil svůj sen stát se diskžokejem, což není nejpraktičtější věc. Ale v průběhu filmu se Nick a Larry snaží jeden druhého lépe pochopit a jejich dobrodružství jim pomáhá sblížit se jako otec a syn.“

Pro Gisonda, kterému bylo deset, když šel první díl *Noci v muzeu* do kin, byla tato zkušenost nezapomenutelným zážitkem. „Vyrostl jsem s tímto filmem a připadám si jako malé dítě v cukrárně, šťastný se všemi těmito postavami, které jsem si jako malý oblíbil. Je to tak zábavné a tak velký zážitek.“

Jiný mladý muž - tentokrát ze starověkého Egypta - dá své jméno kouzelné desce, která muzeum každou noc přivádí k životu. Je to faraon Ahkmenrah, mladá egyptská mumie, jehož rodina zná tajemství hrobky. Rami Malek si zopakoval svou roli jako Ahkmenrah. Malek podotýká, že pro něj nový díl filmové série skrýval zlatý hřeb: „Ben Kingsley je ikona a někdo, koho jsem obdivoval celý svůj život,“ vysvětluje. „Vzpomínám si, jak mi Shawn říkal ‘Hádej, kdo bude hrát tvého otce, je to někdo opravdu výjimečný.’ Když mi řekl jeho jméno, byl jsem zaskočen a velmi šťastný. Příležitost s ním pracovat pro mě byla jedinečná.“

Jeden z nejvíce oblíbených - a problematických - exponátů muzea není člověk. Dexter, maličká opička kapucín, nadělá v poměru ke svým mini rozměrům velkou paseku, obzvláště když se nečekaně objeví v Londýně. Ale nezbedný Dexter je velmi inteligentní a vynalézavý a v Britském muzeu prokáže, že umí být i překvapivě užitečný.

Opice Crystal, vycvičená Thomasem Gundersonem, hraje Dextera. „Lidé jsou Dexterem posedlí,“ říká Levy. „V tomto filmu jsme Crystal dali větší prostor a dějovou linku a hodně akce. Nepřestala nás udivovat. Od okamžiku, kdy jsem ji obsadil do prvního dílu, se její osobnost a šarm staly nedílnou součástí naší série a jsem rád, že jsme toho ještě více využili v tomto třetím dobrodružství.“

„S Dexterem zažijete i dojemné okamžiky,“ řekl Robin Williams, „Ale v soutěži s opicí člověk potřebuje hodně štěstí! Crystal se dost zlepšila. Ví

přesně, co má v daném okamžiku dělat - opravdu zvedla laťku - pokud jde o fyzičnost a jemnosti. Je to opravdu akční opice a tentokrát skutečně šlápla na plyn.“

Patrick Gallagher se vrací jako Attila, roztomilý Hun. Skutečný Attila byl legendární bojovník ze 4. století, který vytvořil jednu z nekrutějších a nejvíce obávaných armád světa, nebo jakékoliv muzejní chodby. Ale jakmile poznáte našeho muzejního Attilu, musíte ho mít rádi. I když je Attila chlapík, kterého povoláte, když potřebujete svaly, je to ve skutečnosti velký medvídek.

Gallagher, který ztělesňuje divokého válečníka, nebyl nijak zvlášť rád, že se musel znovu obléci do jeho kostýmu. „Osmnáct kilo jačí srsti a kůže,“ odfrkne si. „Bylo to jako nosit osmnáctikilový zimní kabát, ale vypadalo to krásně.“

Mizuo Peck se vrací jako Sacajawea, jedna z legendárních žen na americkém západě. Sacajawea byla dcerou šošonského náčelníka. Její dovednost a chytrost jí umožnily stát se průvodkyní i tlumočnicí Lewise a Clarka, při slavné expedici ze Severní Dakoty k Tichému oceánu na počátku 19. století. Byla proslulá svou schopností stopovat a vést. Její odborné znalosti a mateřské rady jsou v tomto filmu pro Larryho životně důležité.

„Jsem poctěná a šťastná, že jsem hrála někoho, kdo byl tak důležitou součástí americké historie,“ říká Peck. „Sacajawea je skutečná matka a průkopnice a jen hýří inspirujícími poznámkami. Bylo to skvělé, že ji v těchto filmech přivedli k životu, ale konkrétně v tomto díle dostane příležitost zazářit. Sacajawea je známá pro svou schopnost vést výpravu a její odborná znalost je v tomto filmu velmi důležitá.“

Herecké legendy Dick Van Dyke, nedávno zesnulý Mickey Rooney a Bill Cobbs si zopakovali role původních nočních hlídačů, které ztělesnili v *Noci v muzeu*.

Levy říká: „Dick, Bill a Mickey vnesli do prvního filmu kolektivní kouzlo a chtěl jsem toho opět využít i v tomto filmu.“

Když zlatá deska začne korodovat a neblaze ovlivňovat milované muzejní exponáty, Larry vyhledá bývalého člena bezpečnostní stráže, Cecila, který možná ví něco o tom, jak problém vyřešit.

Dick Van Dykův sympatický Cecil je v důchodu, ale nijak nezpomalil. Nyní žije v komunitě důchodců, dává taneční lekce a učí starší dámy zumbu. Syn proslulého archeologa, Cecil má se zlatou deskou dlouholetou zkušenost; to je také důvod, proč v muzeu působil.

„Zlatá deska ztrácí energii a sílu, což muzejní exponáty zvláštním způsobem ovlivňuje, takže Cecil musí vysvětlit její neuvěřitelnou mytologii,“ říká herecká legenda. Mladý herec, Percy Hynes White, hraje Cecila ve věku 12ti let. Chlapec se zúčastnil archeologické expedice svého otce v roce 1930 a při tom spadl do díry, ve které náhodou zlatou desku objevil,“ říká Van Dyke.

Když Larry navštíví Cecilia v domově důchodců, také se setká s Reginaldem v podání Billa Cobbsa a s Gusem, kterého hraje Mickey Rooney. Gus stále chová k Larrymu zášť a chrlí na něj urážky.

Krátce poté, co dokončil svou poslední filmovou roli, nenapodobitelný Rooney zemřel ve věku 93 let. Levy na něj vzpomíná: „Mickey vždy přišel na natáčení připravený, energický a v dobré náladě. Práce s Mickeyem nám všem byla připomínkou, že vydělávat si na živobytí kreativní prací, kterou milujeme, je životní dar. I když je velmi smutné, že toto byla Mickeyho poslední role, jsme hrdí, že Mickey a jeho postava Gus jsou klíčovou součástí tohoto filmu. Byla čest s Mickeyem pracovat. Bude nám chybět.

JAK SE PŘIVÁDÍ MUZEUM K ŽIVOTU

Když mohou všechny bytosti v muzeu magicky oživnout, pak je možné cokoliv. Ztvárnění nemožného umožňují vizuální efekty a téměř polovina NOCI V MUZEU: TAJEMSTVÍ HROBKY vyžadovala digitální kouzla.

Jedna z nejskvělejších scén filmu se odehrává uvnitř litografie proslulého holandského grafika M.C. Eschera, známého pro své často až matematicky koncipované dřevoryty, litografie a mezzotinty, představující neuvěřitelné stavby a zkoumající nekonečno. I když se tato scéna spoléhala na ohromující množství vizuálních efektů, hodně z toho bylo ve skutečnosti provedeno přímo na natáčení a vyžadovalo to odborné znalosti hned několika filmových týmů.

Levy a jeho scénáristi chtěli, aby se některá pravidla z předchozích filmů

použila znovu, ale tentokrát na nové úrovni. A tak vytvořili sekvenci, kde Larry, Teddy a Lancelot spadnou do jedné z Escherových litografií s názvem „Relativita“ a rozehrájí něco, co může být nejunikátnější filmovou honičkou v historii. Je to závod v nemožném světě s mnohočetnými rovinami, třemi úrovněmi zemské přitažlivosti a nekonečnými možnostmi.

Levy říká: „Escher vytvářel litografie, kresby a umělecká díla, která naprosto zvrátí naše chápání gravitace a rozměru. „Relativita“ je pravděpodobně jeho nejslavnější dílo. Má tři různé roviny gravitace a spojuje je v jednom dynamickém světě, který se řídí vlastními zákony a pravidly, které nemají nic společného s naší realitou.“

Pro usnadnění rozvržení herecké akce, filmový architekt Martin Whist postavil 3-D model, který mapoval geometrii a architekturu tisku. Levy se během tří měsíců se svým týmem opakovaně scházel, aby pracovali na dynamice scény a pak previzualizační tým vyrobil hrubou animovanou verzi toho, jak by scéna mohla vypadat ve filmu. Levy vzpomíná: „Prošlo nám rukama alespoň půl tuctu verzí, než jsme přišli s rozzáběrovanou variantou. Stal se z toho jistý druh jazyka, který by příběh odvyprávěl způsobem dynamickým a zajímavým, ale ne tak složitým, aby se v něm diváci ztratili. Ve scéně, která je tak technická, je nutné nikdy nezapomenout, o co ve skutečnosti jde.“

Počáteční nápad, tvorba a filmové natáčení této scény bylo jako vymyslet a vyřešit složitý hlavolam. „Každý obrázek měl několik vrstev a více rovin gravitace a 60 záběrů,“ říká Levy. „Šedesát záběrů násobeno třemi vrstvami – to je velké množství prvků, které se musely individuálně zachytit a zkombinovat do něčeho jednoduššího. Tato sekvence vyžadovala neuvěřitelné množství času, mentální soustředění a oddanost, ale myslím si, že výsledek za toto úsilí stál a na diváky čeká nezapomenutelná jízda, jakou ještě nikdy předtím nezažili.“

Třikrát nominovaný na Oscara (*Já, robot*, *Ocelová pěst*, *Iron Man 3*) supervizor vizuálních efektů, Erik Nash, pracoval na celé řadě velkých filmů, i přesto říká: „Nikdy jsem nic takového neviděl. Když jsem si poprvé přečetl scénář, Escherova sekvence opravdu vynikala jako něco, co mělo velký potenciál a co diváci ještě neviděli.“

NA LOKACI

Obrovské studiové dekorace byly postaveny v ateliérech ve Vancouveru, ale NOC V MUZEU: TAJEMSTVÍ HROBKY se také natáčela na lokacích v Londýně a New Yorku.

Mnohem více scén bylo natočeno ve skutečných muzeích, na rozdíl od předchozích dvou dílů. Několik scén vzniklo v Britském muzeu včetně Velké dvorany, největšího zastřešeného prostoru v Evropě a v Galerii osvícenství, jedné z nejstarších částí muzea. „Přivedli jsme naše postavy do Britského muzea, protože čím více neskutečná je okolnost, tím důležitější je, aby velká část filmu byla založena na realitě,“ vysvětluje Levy. „To znamená točit se skutečnými lidmi a dělat skutečné věci na skutečných místech, přitom jejich výkony musí zůstat přirozené a živé, tak abychom s nimi cítili.“

Poté, co dokončili natáčení exteriérových scén v deštivém Londýně, se filmaři přesunuli do Britského muzea. „Měli jsme přístup na toto úžasné místo, kde byste nikdy neměli šanci chodit sami,“ říká Stiller. „Stoupli jsme si na značku a začali točit scénu hned vedle Rosettské desky a zakončili ji v Galerii osvícenství. Nic se nevyrovná tomu být na skutečné lokaci. Ten pocit z chodeb a být tam, když je noc.“

Přestože se velká část filmu NOC V MUZEU: TAJEMSTVÍ HROBKY odehrává v Britském muzeu, všechno začíná - jako vždy - v Americkém přírodovědném muzeu v New Yorku. Filmaři znovu postavili hlavní sál muzea, ale i nové interiéry, stejně jako část vchodu do planetária v Rose Center. Zatímco hlavní vchod do muzea je velmi podobný svému reálnému protějšku, interiér planetária je re-interpretací toho skutečného. Filmový architekt Martin Whist vysvětluje své pojetí: „Mohli byste do muzea zajít rovnou z ulice a vidět tři muzejní části, které by byly New Yorku otevřeny.“ Zatímco Rose Center je součástí Amerického přírodovědného muzea, Planetárium není propojeno s hlavním sálem tak, jak je to zobrazeno ve filmu.

Studiové prostory s příhodným názvem Mammoth Studios v Burnaby v blízkosti Vancouveru se svou velikostí rovnají více než čtyřem fotbalovým hřištím. Dekorace postavené pro NOC V MUZEU: TAJEMSTVÍ HROBKY zabraly

skoro celou jejich rozlohu. Pro Whista to představovalo nesčetné množství kreativních výzev. „Zabývali jsme se známou institucí a byli jsme limitováni skutečnými parametry,“ říká.

Britské muzeum má velice specifický vzhled, ale naši výtvarníci ho upravili. „Zachovali jsme dojem skutečného muzea na světové úrovni,“ říká Whist. „Britské muzeum je jedno z největších muzeí na světě a my jsme potřebovali zachovat jeho rozměr a objem, který opravdu dokazuje, že se jedná o starou, velkou instituci, kterou ročně navštíví miliony lidí.“

Nejdůležitějším úkolem pro Whista bylo: „Že jsme si mohli odškrtnout položku označenou jako ‘největší, nejpůsobivější muzeum na světě.’ Dosáhli jsme toho díky měřítku a objemu. Pak jsme je upravili, abychom dostali scénáři, a aby se to stalo vizuálně vzrušující a filmové.“

Armáda nadaných sochařů a malířů neúnavně pracovala na vytvoření Ahkmenrahovy hrobky. Většina z obrovských soch byla vyrobena z pěny, zatímco hieroglyfy na pilířích a stěnách byly vyřezány z polystyrenu. Po dlouhém průzkumu se Whist rozhodl pro modrou barvu hrobky, protože „azurově modrá byla velmi populární barva, která se používala v některých chrámech. Byl to skutečný důkaz bohatství a důstojnosti a barva vysoce postavených lidí, protože tento nerost musel být dovážen.“

Filmaři také natáčeli v kanadské poušti poblíž Kamloops v Britské Kolumbii, kam odcestovalo více jak 200 členů filmového štábu, aby zde natočili úvodní sekvenci filmu – která se realizovala v průběhu posledních dvou dnů natáčení. Na písčném svahu vznikly rušné archeologické vykopávky z 30. let s desítkami zaměstnanců, se zaprášenými historickými automobily, tvrdohlavými mezky a dokonce i s několika velbloudy.

Dalším člověkem, který se na filmu výrazně kreativně podílel, je cenami ověřená kostýmní výtvarnice Marlene Stewartová, která tvrdí, že práce na filmech série *Noc v muzeu* byla: „Šancí navrhnout směsici kostýmů pro historické postavy, ale přidat k nim i fantastické prvky.“

Pro Lancelotův kostým Stewartová zkoumala středověká brnění v rozmezí 300 let. Říká: „Pokud by měl nosit brnění, které by bylo na 100 procent historicky

přesné, tak by se nemohl pohybovat. Takže jsme museli udělat určité úpravy - zejména s cílem usnadnit flexibilitu a pohyb. Každý z mnoha kusů, které tvořily brnění, byl vytvarován z hlíny a podle nich se udělaly formy a z nich poté plastové kusy brnění. Tělo Dana Stevense bylo naskenováno a brnění se vyrobilo přesně podle jeho velikosti. I když není zdaleka tak těžké jako brnění kovové, plastové brnění není vůbec lehké.“

Na brnění pak Stevens nosí ještě drátěnou košili (ta je ale ve skutečnosti z kaučuku). Zatímco Stevensův kostým vážil 22kg, Stewartová poznamenává, že pokud by bylo brnění vyrobené z kovu, vážilo by dvakrát tolik. Drátěná košile sama o sobě by vážila dalších 20kg. Celkem bylo provedeno sedm brnění, z nichž každé slouží jinému účelu (a mají různou váhu!), některá jsou pružnější než ty ostatní.

Stewartová také musela „obléci“ několik mumií, které ve filmu vystupovaly. Během studia starověkého procesu mumifikace se dozvěděla, že použité prádlo bylo někdy namočeno v oleji po dobu až šesti měsíců před zabalením těla a umístěním do sarkofágu. „Mumie měly mnoho vrstev,“ poznamenává. „Něco jako ruské bábušky, jedna uvnitř druhé. Mumie často bývají zabalené různými způsoby v závislosti na tom, o jaké vrstvy se jednalo. Přistoupili jsme k výzkumu z hlediska designu a realizace, ale naše mumie musely chodit - a tančit!“ Připravit látku pro kostýmy mumií byl složitý proces. Velká lněná prostěradla jsme nabarvili a nastříhali na pruhy a pak byly napatinovány, aby vypadaly 3000 let staré.

Stewartová a její kostýmní oddělení zodpovídalo za téměř 4000 kostýmů od prehistorických neandrtálců, starověkých Egypťanů, Římanů a mumií, po kostýmy Newyorčanů ze slavnostního gala v muzeu, kovbojů na Divokém západě, afrických kmenů, archeologů z 30. let, seniorů moderní doby, vojáků občanské války a šamanů z Fidži.